

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας, ὡς τὸ κατ' ἵδρυσιν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν ᾗσαν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 29 Ἰουνίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ 25

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 185)

— Ἄν ὅμως ἡ οἰκογένεια θελήσῃ νάντισταθῇ; παρετήρησεν ὁ δευτερός ὑπάλληλος.

— Αὐτὸ θά τῃς κοστίσῃ πολὺ ἀκριβά. Δὲν διευκολύνει τις ἀτιμωρητεῖ τὴν εἰς Ῥωσσίαν ἐπιστροφὴν ἐνὸς πολιτικοῦ ἐξορίστου!

Τὸ ἀπλοῦν τοῦτο σχέδιον θὰ ἐπετύγχανε βεβαίως, ἀφ' οὗ ὁ μὲν κόμης Ναρκίνης ἠγγόνει ὅτι ἀνεγνωρίσθη, ἡ δὲ οἰκογένεια δὲν ἤξευρεν ὅτι κατεσκοπεύετο συστηματικῶς. Ὅθεν τὸ ταξίδιον τοῦτο, τὸ ὅποτον εἶχε τόσῳ εὐτυχῇ τὴν ἀρχήν, ἐκινδύνευε νὰ τελειώσῃ ἄσχημα καὶ διὰ τὸν κύριον Σέργιον καὶ διὰ τοὺς φίλους του.

Καὶ ἐνῶ τοῖς ἐξυφαίνετο ἡ πλεκτάνη, ἐκεῖνοι ἐσυλλογίζοντο μετὰ χαρᾶς ὅτι δὲν θὰ ἐχωρίζοντο, ὅτι ὁμοῦ θὰ μετέβαινον εἰς Ῥωσσίαν...

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ὑπάλληλοι ἐκράτησαν δι' ἑαυτοὺς τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἐκμεταλλευθοῦν. Ὅθεν οὐδεὶς εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς ἐφαντάζετο ὅτι μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τῆς Εὐδρομοῦ Οἰκίας εὕρισκετο καὶ πρόσωπον τῆς περιωπῆς τοῦ κόμητος Σεργίου Ναρκίνης.

Ἦτο ἀκόμη δύσκολον νὰ ὀρισθῇ ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως. Παρηκολούθουν μετ' ἀγωνιώδους ἀνυπομονησίας τὰς ἀλλοιώσεις τῆς θερμοκρασίας ἐκείνης, τῆς τόσο ἀνωμάλου, κατὰ τὴν φράσιν διὰ τοῦ Κασκαμπέλ, οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν των. ἐπεθύμησαν περισσότερον ἀνὰ κάμῃ τέτοιον κρύον, ποῦ νὰ παγώσῃ καὶ τὴ γωτιά.»

Ἐν τούτοις τὸ συμφέρον των ἦτο νὰ εὐρεθῶσιν εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν ὅσῳ τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον. Ὁ χειμὼν δὲν θάγελάμβανεν ὅλην του τὴν δριμύτητ' πρὸ τῶν πρώτων ἐβδομάδων τοῦ Νοεμβρίου, οὕτως ὥστε ἡ Εὐδρομος Οἰκία θὰ εἶχεν ἡπωδῆποτε καιρὸν νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ἰμεσημέρινά τῆς Σι-

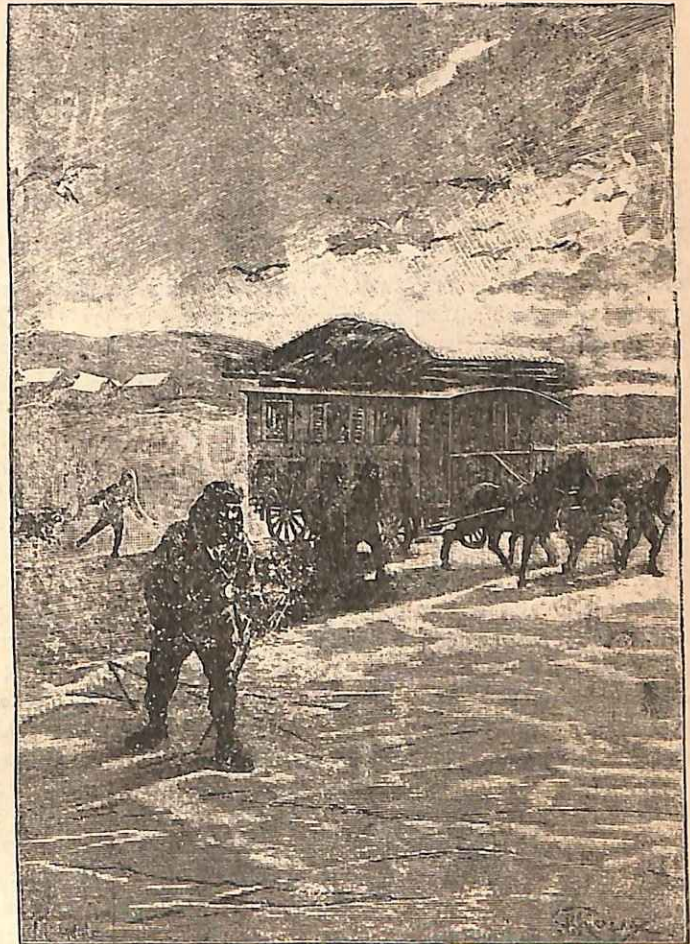
βηρίας. Ἐκεῖ δέ, εἰς καμμίαν πολίχνην, θὰ ἐπερίμεναν τὴν κατάλληλον ἐποχὴν, διὰ νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὰ Οὐράλια ὄρη.

Ἦπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους ὁ Βερμούτ καὶ ὁ Μονομάχος θὰ ἠδύναντο, ἄνευ πολλοῦ κόπου, νὰ ἐπαρκέσουν εἰς τὴν διάβασιν τῶν στεππῶν. Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ θὰ ἐφθάνεν ἐγκαίρως, ὥστε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν τοῦ Πέρμου, δηλαδὴ τὸν ἰούλιον τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Καὶ οἱ πλείοντες πάγοι ἐξηκολούθουν φερόμενοι ὅλον ἐν πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τοῦ θερμοῦ ρεύματος τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἐν τούτοις τὴν δεκάτην τρίτην Ὀκτωβρίου, ἡ ἀπελπιστικὴ αὕτη παρέλασις ἤρχισε κάπως νὰ προσκόπη. Ἐκεῖ πρὸς βορρᾶν ἀπετελέσθη πιθανῶς κάποιος ὄγκος πάγου συμπαγῆς, ὁ ὅποτος τὴν ἡμ-pόδιζε. Τῷ ὄντι εἰς τὰς ἐσχατίας τοῦ ὀρίζοντος ἐφαίνετο μακρὰ σειρὰ λευκῶν κορυφῶν, ἡ ὅποια ἐμαρτύρει ὅτι εἶχε παγώσῃ ἤδη ἐξ ὀλοκλήρου ἡ βόρειος θάλασσα. Ἡ ὠχρὰ ἀντανάκλασις τῶν παγώνων ἐπλήρου τὸ διάστημα καὶ δὲν θὰ ἐβράδυε νὰ ἐπέλθῃ ἡ ὀλοσχερὴς στορεοποίησις.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ κύριος Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης συνεβουλεύοντο τοὺς ἀλιεῖς τοῦ Πόρτ-Κλαράνς. Πολυλάκις ἤδη ἐνόμισαν καὶ οἱ δύο ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν διάβασιν· ἀλλ' οἱ θαλασσινοὶ τοὺς συνεβούλευσαν νὰ περιμείνουν ἀκόμη.

«Μὴν βιασθῆτε, ἔλεγον· ἀφῆστε πρῶτα

«Μετ' ὀλίγον ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» ἔκριε τὸ χιονώδες στρώμα τοῦ παγωμένου πορθμοῦ». (Σελ. 195 στ. α'.)

νὰ πιάσῃ δυνατόν κρύον. Δὲν ἐσχηματίσθη ἀκόμη τὸ παγωμένον στρώμα. Ἐπειτα ἔστω· ἐπάγωσεν ἡ θάλασσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ πορθμοῦ· ποῖος ἐγγυᾶται ὅτι ἐπάγωσε καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο;

Καὶ αἱ συμβουλαὶ αὗται ἦσαν φρονιμώταται.

«Ὁ χειμὼν δὲν εἶνε πρῶτος φέτος» εἶπεν ἡμέραν τινα ὁ κύριος Σέργιος πρὸς γηραιὸν ἀλιέα.

—Ναί, ἄργησε φέτος νὰ χειμωνιάσῃ, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ἀλιεὺς. Ἐνας λόγος ἀκόμη νὰ μὴ ριψοκινδυνεύσετε, πρὶν βεβαιωθῇτε ὅτι ἡ διάβασις εἶνε κατορθωτή. Ἐπειτα ἡ ἀμαξία σας εἶνε βαρεῖα καὶ πρέπει νὰ ἔχετε πολὺ στερεώτερον ἔ-

δαφος, παρὰ ἂν ἐπηγαίνατε πεζοί. Ἄφρησθε νὰ πέση καὶ ἓνα καλὸ χιόνι ἐπάνω εἰς τοὺς πάγους καὶ τότε δὲν φοβεῖσθε τίποτε. Θὰ περάσετε μὲ ὅλην τὴν εὐκολίαν, σὰν νὰ ἦταν δρόμος ἀμαξωτὸς καὶ ἔτσι θὰ κερδίσετε καὶ τὸν χαμῆνον καιρόν, διότι ἂν βιασθῆτε, τρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ καθήσετε ἐντὶ μέσῃ τοῦ πορθμοῦ.»

Ἐπρεπε νὰ συμμορφωθοῦν ἀναγκαιῶς πρὸς τὰς ὁδηγίας τὰς τούτας, τὰς προερχομένας παρ' ἀνθρώπων πεπειραμένων. Διὰ τοῦτο ὁ κύριος Σέργιος προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ καταστῇ τὴν ὁρμήν τοῦ φίλου του Κασκαμπέλ, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ πλέον ἀνυπόμονος, ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη τοῦ θιάσου.

«Κάμε λοιπὸν ὀλίγην ὑπομονήν, τῷ ἔλεγεν. Ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία δὲν εἶνε πλοῦτον, τί διάβολο! Δὲν συλλογίζεσθε ὅτι ἂν τὸ στρώμα τοῦ πάγου δὲν εἶνε παντοῦ συμπαγὲς καὶ στερεόν, θὰ βυθισθῇ μιὰ χαρά; Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εὐχρησθῇ τὴν φήμην της, βυθιζομένη οἰκτρῶς εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Βεργιγείου πορθμοῦ!

— Καὶ νὰ ἰδοῦμε, θὰ τὴν αὐξήσῃ; ἀπεκρίθη ὑπομειδιῶν ὁ ἐνδοξος Καῖσαρ. Ὅπως δὴποτε ἡμεῖς διὰ σὰς βιαζόμεθα, κύριε Σέργιε!

— Κ' ἐγὼ διὰ σὰς δὲν βιάζομαι! ἀπεκρίθη ὁ κόμης Ναρκίνης.

Μεθ' ὅλην τὴν γενικὴν ἀνυπομονήσιν, ὁ Γιάννης καὶ ἡ Καγέττη δὲν εὐρίσκον πολλὴ μακρὰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας. Ὁ Γιάννης ἐξηκολούθει νὰ διδάσκῃ τὴν Καγέττην ἥδη ἐνδὲς ἐκείνην καὶ ὠμίλει τὴν γαλλικὴν εὐχερῶς. Μεταξὺ τῶν δὲν ὑπῆρχε πλέον δυσκολία συνεννόησεως. Ἀλλῶς τε ἡ Καγέττη ἠσθάνετο ἐαυτὴν τόσῳ εὐτυχῇ ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας ἐκείνης, τόσῳ εὐτυχῇ πλησίον τοῦ Γιάννη, ὁ ὁποῖος τὴν περιέβαλλε διὰ πάσης φροντίδος! Βεβαίως ὁ Κασκαμπέλ καὶ ἡ Κορνηλία ἔπρεπε νὰ εἶνε τυφλοὶ διὰ νὰ μὴ ἐννοήσουν ὅποσον αἰσθημα ἐνέπνεεν ἡ κόρη ἐκείνη εἰς τὸν υἱὸν τῶν. Διὰ τοῦτο ἤρχοντο νὰ νηυσυχοῦν. Ἡξευραν πλέον τίς ἦτο ὁ κύριος Σέργιος καὶ τί θὰ ἐγίνετο μίαν ἡμέραν ἡ Καγέττη. Δὲν ἦτο πλέον ἡ πτωχὴ ἐκείνη Ἰνδὴ, ἡ ὅποια ἐξήτει νὰ τοποθετηθῇ ὡς ὑπὸ ἡγεῖν τὴν Σίτικν' ἦτο ἡ θετὴ θυγάτηρ τοῦ κόμητος Ναρκίνης. Ὁ Γιάννης λοιπὸν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ τίποτε...

«Ὅπως δὴποτε, ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ, ὁ κύριος Σέργιος ἔχει μάτια καὶ βλέπει τί γίνεται. Ἀρ' οὐ λοιπὸν αὐτὸς δὲν λέγει τίποτε, κ' ἐμεῖς, Κορνηλία, δὲν πρέπει νὰ εἰποῦμεν τίποτε.»

Τὴν 15ην Ὀκτωβρίου, οἱ κάτοικοι τοῦ Πόρτ-Κλαράνης εἰδοποίησαν τὸν κύριον Σέργιον, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ προετοιμασθοῦν διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Ἀπὸ τινῶν

ἡμερῶν τὸ ψῆγος ἐγένετο ἐπαισθητῶς δριμύτερον. Ἡδὴ ἡ μέση θερμοκρασία ἦτο δέκα βαθμῶν ἐκατονταβάθμου ὑπὸ τὸ μηδέν. Οἱ πάγοι ἐφαίνοντο συμπαγεῖς καὶ ἀκίνητοι. Δὲν ἤκούοντο πλέον οὔτε οἱ χαρακτηριστικοὶ ἐκεῖνοι κριγμοί, οἱ ὁποῖοι παράγονται ὅταν ἡ στερεοποίησις δὲν εἶνε ἀκόμῃ ἐντελής.

Ἦτο πιθανὸν ὅτι θὰ ἔβλεπον μετ' ὀλίγον ἐρχομένους τινὰς ἐκ τῶν ἰθαγενῶν τῆς ἀπέναντι ἡπείρου, οἱ ὁποῖοι διαπερῶσι τὸν πορθμὸν κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ κάμνουν μικρὸν τι ἐμπόριον μεταξὺ Νουμάνας καὶ Πόρτ-Κλαράνης. Ἐνίστε ἡ παγωμένη ἐκείνη ὁδὸς συχνάζεται πολὺ, δὲν εἶνε δὲ σπάνια τὰ ἔλκυθρα τὰ συρόμενα ὑπὸ κυνῶν ἢ ρέννων καὶ μεταβαίνοντα ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡπείρου εἰς τὴν ἄλλην, διανύοντα δὲ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸ εἰκοσάλευγον διάστημα, τὸ ὅποσον χωρίζει τὰς δύο ἀκτὰς, μεταξὺ τῶν ὀλιγώτερον ἀπομακρυσμένων σημείων τοῦ πορθμοῦ. Ὑπάρχει λοιπὸν ἐδῶ φυσικὸν πέραμα, τὸ ὅποσον ἀνοίγει εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ κλείει εἰς τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος, λειτουργοῦν οὕτω πλέον τῶν ἑξ μνηῶν κατ' ἔτος. Μόνον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ νῆαυωρῇ τις οὔτε πολὺ ἐνῶρίς οὔτε πολὺ ἀργά, διὰ νὰ πορῇ τὴν φοβεράν καταστροφὴν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπρόξενει καμμία διάσπασις τοῦ παγωμένου στρώματος.

Τὸ διὰ τῶν στεππῶν τῆς Σιθηρίας ταξίδιον, μέχρι τοῦ σημείου, ὅπου θὰ ἐστέκετο ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία νὰ διαχειμάσῃ, ἀπῆτει πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια ὁ κύριος Σέργιος ἐπρομηθεύθη ἀπὸ τὸ Πόρτ-Κλαράνης, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων καὶ πολλὰ ζεύγη ἐντοπίων παγοπεδίων, ἀπαραιτήτων διὰ τὰς ἐπὶ τοῦ πάγου πορείας. Οἱ ἐπιδέξιοι σχινοβάται ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐχρειάσθησαν πολλὸν καιρὸν διὰ νὰ τα συνειθίσουν. Εὐθὺς μετὰ τὰ πρῶτα γυμνάσια ἐπὶ τῶν παγωμένων ὁρίσμων τῆς ἀκτῆς, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Ἀλέκος ἠδύνατο νὰ μιμνῶνται πρὸς τοὺς δεξιωτέρους παγοδρόμους.

Ὁ κύριος Σέργιος συνεπλήρωσεν ἐπίσης καὶ τὴν προμήθειαν τῶν γουναρικῶν, τῶν ἀγορασθέντων εἰς τὸ Γιουκῶν. Δὲν ἐπρόκειτο μόνον νὰ προφυλαχθῶσι κατὰ τοῦ ψύχους, ἐνδύμενοι τὰ θερμὰ ἐκεῖνα δέρματα· ἔπρεπε νὰ ἐπενδύσων ἐσωτερικῶς τὰ διαμερίσματα τῆς Εὐδρόμοις Οἰκίας, ἐπιστρώνοντες αὐτὰ παντοῦ, εἰς τοὺς τοίχους, εἰς τὰ πατώματα, εἰς τὰς κλῖνας, ὥστε νὰ διατηρῇται ἡ θερμότης, ἡ ἀναπτυσσομένη ἐκ τῆς ἐστίας τοῦ μαγειρείου. Ἀλλῶς τε δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν ὅτι μετὰ τὴν διάβασιν τοῦ πορθμοῦ ὁ Κασκαμπέλ ἐπρωτίτετο νὰ διέλθῃ τοὺς ψυχροτέρους μῆνας τοῦ χειμῶνος εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ πολλὰ χωρία τῆς μεσημβρινῆς Σιθηρίας.

Ἡ ἀναχώρησις προσδιωρίσθη ἐπιτέ-

λους διὰ τὴν 21 Ὀκτωβρίου. Ἡδὴ ἀπὸ τεσσαράκοντα ὁκτὼ ὥρων, ὁ λίαν ὀμιχλώδης οὐρανός, ἀνελύετο εἰς χιόνια. Ἀπέραντος λευκῆ σινδῶν ἐκάλυπτε τὸν παγωμένον πορθμὸν. Οἱ ἄλιεῖς τοῦ Πόρτ-Κλαράνης ἐβεβαίουν ὅτι ἡ στερεοποίησις ἦτο πλέον συνεχὴς ἀπὸ τῆς μιᾶς ἀκτῆς μέχρι τῆς ἄλλης.

Ἀλλῶς τε δὲν ἤρχοντο νὰ βεβαιωθοῦν περὶ τούτου. Ἐφθασαν ἤδη οἱ πρῶτοι ἔμποροι ἀπὸ τὴν Νουμάναν, διελθόντες τὸν πορθμὸν ἀπροσκόπως καὶ ἀκινδύνως.

Τὴν 19 Ὀκτωβρίου ὁ κύριος Σέργιος ἐπληροφόρησεν ὅτι δύο ρῶσσοι ὑπάλληλοι, ἐκ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνης, ἀνεχώρησαν εἰς Σιθηρίαν τὴν ἰδίαν ἐκείνην πρωΐαν, μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ σταματήσωσιν ἐπὶ τοῦ νησιδρίου, τοῦ κειμένου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πορθμοῦ καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν διάβασιν.

Τοῦτο ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Κασκαμπέλ τὴν ἐξῆς σκέψιν:

«Νὰ δύο ἄνθρωποι, ποῦ βιάζονται περισσότερο ἀπὸ ἡμᾶς. Τὶ διάβολο, δὲν ἐπερίμεναν νὰ φύγουν μαζί μας;»

Κατόπιν ἐσκέφθη ὅτι οἱ ὑπάλληλοι ἐκεῖνοι ἐφοδοῦντο ἀφύκτως μὴ καθυστερήσουν συνοδεύοντες τὴν Εὐδρόμοις Οἰκίαν. Ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐδάδιζε πολὺ ταχέως ἐπὶ τοῦ στρώματος τῆς χιόνος.

Τῶντι, μολοντί ὁ Βερμούτ καὶ ὁ Μονομάχος ἦσαν συνειθισμένοι εἰς τοιαύτας πορείας, εἶχον δὲ πεταλωθῇ καὶ κατ' ἰδιαιτέρον τρόπον, εὐκολύνοντα αὐτοὺς νὰ περιπατῶσιν ἐπὶ τοῦ πάγου, ἢ βαρεῖα ἀμαξία θὰ κατηνάλισκε πολλὰς ἡμέρας διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀντίπεραν ἀκτὴν, ὑπολογιζομένου καὶ τοῦ σταθμοῦ τὸν ὅποσον θὰ ἔκαμνεν ἐπὶ τοῦ νησιδρίου.

Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶνε - πρῶγμα, τὸ ὅποσον δὲν ἠδύνατο νὰ γνωρίξῃ ὁ Κασκαμπέλ, — ὅτι οἱ ὑπάλληλοι ἐκεῖνοι προηγήθησαν τοῦ κόμητος Ναρκίνης μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ λάβουν τὰ νῆαυα μέτρα πρὸς σύλληψίν του.

Ἀπεφασίσθη νὰ νῆαυωρῶσιν ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου. Ἐπρεπε νὰ ἐπωφεληθοῦν τῶν ὀλιγοῶρων ἡμερῶν, τὰς ὁποίας παρεῖχεν ἀκόμῃ ὁ ἥλιος. Μετὰ ἑξ ἑβδομάδας, ἐγγιζόντος τοῦ ἡλιοστασίου τῆς 21 Δεκεμβρίου, νύξ διαρκὴς θὰ ἐκάλυπτε τὰς χώρας ἐκεῖνας, τὰς διασχιζόμενας ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ κύκλου.

Τὴν παρμυονὴν τῆς ἀναχώρησεως, ἡ κυρία Κασκαμπέλ ἔδωκε μίαν μικρὰν ἐορτήν, εἰς τὴν ὁποίαν προσεκάλεσε τοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς ἄλιεῖς τοῦ Πόρτ-Κλαράνης καθὼς καὶ πολλοὺς ἀρχηγούς ἐσκιμῶν οἰκογενειῶν. Ἡ συναναστροφὴ, ἐντὸς παραπήγματος, διασκευασθέντος καταλλήλως, ὑπῆρξε φαιδρῶτα, τὴν ἐπαίδρυνε δὲ ἀκόμῃ περισσότερον ὁ Μακρολέλεκας μετὰ τὰ κωμικά του παιγνία Ἡ Κορνηλία προσέφερε θερμὸ-

τατον πούντος, με ὀλίγην ζάχαρην, ἀλλὰ με πολὺ κονιάκ. Τὸ ποτὸν τοῦτο ἐθεωρήθη τόσῳ μᾶλλον εὐεργετικόν, καθ' ὅσον οἱ προσκεκλημένοι, ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς οἰκίας τῶν, θὰ ἐξετίθεντο εἰς ἐκτάκτως δριμύ ψυχός.

Οἱ Ἀμερικανοὶ προέπιον ὑπὲρ τῆς Γαλλίας· οἱ Γάλλοι ὑπὲρ τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ κατόπιν ἀπεχωρήθησαν, ἀφοῦ ἀντήλλαξαν θερμότητας χειραψίας καὶ εὐχάς.

Τὴν πρωΐαν, εἰς τὰς ὁκτὼ, ἐξεύχθησαν οἱ δύο ἵπποι. Ὁ πῖθηκος Τζὼν Μπούλ ἐτοποθετήθη ὑπὸ τὸ σκέπαστρον, ὅπου ἐβυθίσθη ἕως τὴν μύτην μέσα εἰς τὰ γουναρικά, ἐνῶ ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγκος ἐσκήρτων περὶ τὴν Εὐδρόμοις Οἰκίαν. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀμάξης ἐκλείσθησαν ἐρμητικῶς ἡ Κορνηλία, ἡ Ναπολέαινα καὶ ἡ Καγέττη, διὰ νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὰς συνήθεις οἰκιακὰς ἐνασχολήσεις, εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἐστίας, τὴν προετοιμασίαν τοῦ φαγητοῦ κλπ. Ὁ κύριος Σέργιος, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας, οἱ μὲν ὡς ὁδηγοὶ καὶ ἡνίοχοι, οἱ δὲ ὡς πρόσκοποι, ὥρηνον νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς Εὐδρόμοις Οἰκίας, ἀποφεύγοντες πᾶσαν κακοτοπίαν.

Τέλος τὸ σημεῖον τῆς ἀναχώρησεως ἐδόθη καὶ τὴν στιγμὴν ἀντήχησαν τὰ ἀποχαιρετιστήρια οὐρρὰ τῶν κατοίκων τοῦ Πόρτ-Κλαράνης.

Μετ' ὀλίγον ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς Εὐδρόμοις Οἰκίας ἐκίριζε τὸ χιονῶδες στρώμα τοῦ παγωμένου πορθμοῦ.

Ὁ κύριος Σέργιος καὶ ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ ἀφῆκαν ὁριστικῶς τὸ ἀμερικανικὸν ἔδαφος.

Χαῖρε, Ἀμερική!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΤΟΥ

Ἦτο μικρὸν κοράσιον γλυκύ, ἡμερον, συνεσταλμένον, σιωπηλόν, μεκνήσεις κομψὰς καὶ χαριτωμένας. Μοῦ τὴν ἔφερε μίαν ἡμέραν, διὰ νὰ φυλάττῃ εἰς τὸ κτήμα τὰς ἀγαλάδας, μία ὑπηρετομεστρία καὶ μοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ μικρὸ που βλέπεις εἶνε μαθημένο ἐστὶ βάσαννα. Ἐπέρασε τόσα τὸ κακόμοιρο! Μὴ το βλέπῃς ἔτσι ἀδύνατο· μπορεῖ νὰ σου κάνῃ καὶ τῆς βαρύτερες δουλειές.

Πραγματικῶς ἐφαίνετο ὅτι δὲν το ἐτράμαζεν ὁ κόπος. Ἀλλὰ ἐγὼ το συνεπάθησα πολὺ τὸ δυστυχὲς πλάσμα καὶ γρήγορά το ἀνέβασα ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τὸ σπῖτι καὶ το εἶχα ὅπως ἔχει ἄλλος κανὲν πολὺτιμον κομποτέχνημα, κανὲν σπάνιον πτηνόν, κανένα σκυλάκι, καμ-

μιὰ γάτα, ἔτσι διὰ νὰ βλέπω τὰ ματάκια του τὰ ἀθῶα καὶ τὰ κινήματά του τὰ χαριτωμένα. Καὶ ἐτριγύριζε μέσα εἰς τὸ σπῖτι χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε σχεδόν. Σπανιώτατα μοῦ ὠμιλοῦσε μετὴν φωνίσαν της, τὴν κᾶπως βραχνήν· μοῦ ὠμιλοῦσε πάντοτε μετὰ μάτια της, δύο μάτια μεγάλα, ἀθῶα, ποῦ ἐξέφραζαν ἀγάπην, ὑπακοήν, ἀφροσύνην.

Ὁνομάζετο Τατοῦ.

Τατοῦ! τί παράξενον ὄνομα! ἀκόμῃ δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω διατὶ καὶ πῶς καὶ πῶθεν ὀνομάζετο Τατοῦ, ὡς νὰ ἦτο καμμία Ἰνδὴ ἡ καμμία Ἰαπωνέζα. Καὶ ὅμως ἡ φυσιογνωμία της ἦτο συνήθης, κοινὴ φυσιογνωμία, ἀπὸ τὰ μέρη μας, ἀπὸ τὰ νησιά μας.

Ποῦ ἐγεννήθη; πῶθεν κατήγετο; Δὲν ἐνθυμεῖτο, δὲν ἤξευρε, — δὲν ἤξευρε παρὰ μόνον ὅτι ὀνομάζετο Τατοῦ.

Ἀμυδρῶς, ἀμυδρότατα ἐνθυμεῖτο ὅτι εἶχε μεγαλῶσῃ — καὶ ἦτο ἀκόμῃ τόσον μικρά! — μέσα εἰς κᾶτι παλαιὰ καὶ μεγάλη σπῖτια, ποῦ δὲν ἤξευρε νὰ εἰπῇ ἂν ἦσαν φυλακαὶ ἢ βρεφοκομεῖα. Καὶ ἦσαν γεμάτα τὰ σπῖτια αὐτὰ ἀπὸ πλάσματα δυστυχῇ, ὅπως ἡ Τατοῦ, τὰ ὅποια ἐστελλεν ἐκεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἡ ἀνθρωπίνῃ ἀθλιότης. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἀπέθνησκον. Καθημερινῶς ἐβλεπες φέρετρα μικρὰ ἐν μέσῳ λαμπάδων ποὺ ἐτρεμάδουναν καὶ ψαλμῶν μονοτόνων, φερόμενα πρὸς τὸ νεκροταφεῖον...

Κάθε νύκτα, εἰς τὰς αἰθούσας, ἀπὸ τὸ βάθος τῶν μικρῶν λευκῶν κλινῶν, ἐπετοῦσαν ψυχούλες πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἀλλὰ ἤρχοντο ἄλλες — ἤρχοντο πάντοτε καὶ ἀπὸ παντοῦ, μετὰ κᾶτι ὀχρὰ, μετὰ κᾶτι γλυκὰ, μετὰ κᾶτι ἀσθενικά. Ποτὲ τὰ κρεβάτια δὲν ἔμεναν ἄδεια· ἀλλὰ οὔτε καὶ τὰ φέρετρα... Καὶ ἐπυκνοῦντο ὅλονεν οἱ μαῦροι ἐξυλνοὶ σταυροὶ εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Εἰς τὸ σπῖτι ἐκεῖνο ἦσαν ἀκόμῃ καὶ κᾶτι γυναικες μετὰ κᾶτι πρόσωπα, πολὺ αὐστηρά, μετὰ κᾶτι φορέματα καὶ μετὰ κᾶτι ἀσπρα καλύμματα εἰς τὸ κεφάλι... Ὅλα αὐτὰ ἀμυδρότατα, ὡς ὄνειρα παλαιά, τὰ ἐνθυμεῖτο ἡ Τατοῦ καὶ τὰ ἐφοβεῖτο, ὡς τὰ ἔτρεμε τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα σπῖτια, ποῦ εἶχε περάσῃ τόσον δυστυχισμένον καιρόν.

Μετὰ τὰς πολλὰς μοῦ ἐρωτήσεις, κατάρθωσα τελοσπάντων νὰ μάθω ὅτι, ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ἀπὸ ἐκεῖ, ἐτοποθετήθη μικρὴ-μικρὴ ὡς ὑπὸ ἡγεῖν εἰς οἰκογενείας σκληράς, ὅπου τὴν ἐπεφόρτιζαν μετὰ βαρυτέρας ἐργασίας. Τὴν ἐκακομεταχειρίζοντο, τὴν ὕβριζαν, τὴν ἔδερναν ἀλύπητα. Ἀλλὰ δὲν κατάρθωσαν νὰ ἐμπνεύσουν μῖσος καὶ κακίαν εἰς τὴν ἀθῶν της ψυχὴν. Ἐμεινεν ἀγαθὴ καὶ ἀγνή καὶ ἀδιάφθορος καὶ ἀγγελικὴ ἡ μικροῦλα ὀρφανή, μετὰ ὅλας τὰς ὕβρεις καὶ τὰ κτυπήματα.

Ἦστερα ἀπὸ ἓνα ἔτος, ἡ Τατοῦ ἤρχισε νὰ στενοχωρῇται εἰς τὸ σπῖτι μου. Καμμιὰ φορὰ τὴν ἐπίανα ποῦ ἐκλαίγε κρυφά.

— Γιατί κλαῖς; τὴν ἐρωτοῦσα.
— Γιατί εἶμαι λυπημένη.
— Καὶ γιατί εἶσαι λυπημένη;
— Δὲν εἰςεύρω...
— Δὲν θὰ θέλῃς πειὰ νὰ καθήσης μαζί μου, Τατοῦ!

— ὦ, ὄχι! ὄχι! θέλω, κύριε, θέλω! Ἀλλὰ θέλω νὰ πάγω καὶ ἐστὶν πατρίδα μου — ὦ, τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν πατρίδα μου.

— Τὴν πατρίδα σου; Πῶς τὴν ἀγαπᾷς, ἀφ' οὗ δὲν τὴν ξεύρης;
— Γι' αὐτὸ φαίνεται τὴν ἀγαπᾷ...

Ἦθελα νὰ γυρίσω ἐκεῖ...
— Ποῦ; ἐσὺ δὲν ξεύρεις ἀπὸ ποῦ ἦλθες; ποῦ θέλεις νὰ γυρίσης;

— Μὰ νὰ... γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ λυποῦμαι... γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ κλαίω.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν μοῦ εἶπε:
— Ἀπόψε εἶδα ἐστὸν ὕπνο μου τὴν πατρίδα μου. Εἶνε μιὰ χώρα κάτασπρη, ὠραία, ὅλη οὐρανός, ὅλη μουσική... Ἀφῆστέ με, κύριε, νὰ φύγω!

— Ναί, ἀλλὰ ποῦ θὰ πᾶς;
— Θὰ πάρω τὰ μάτια μου, θὰ πηγαίνω μπροστά, μπροστά, κατὰ τὸν ἥλιο, ὡς ποῦ νὰ εὕρω τὴν πατρίδα μου.

Ἐπροσπάθησα νὰ διασκεδάσω τὴν λύπην της. Τῆς ἔδωσα κορδέλες καὶ ὑφάσματα, τῆς ἔδωσα μιὰ γιδίτσα μετὰ κᾶτι ἀσπρο καὶ μαλακὸ σὰν μεταξένιο. Ἀλλὰ δὲν ἤγγισε οὔτε τὴς κορδέλες, οὔτε τὰ ὑφάσματα, καὶ ἓνα βράδυ τῆς ἔφυγε ἡ γίδα της εἰς τὸ δάσος καὶ τὴν ἄφησε νὰ χαθῇ...

Ἡ Τατοῦ ἐφθείρετο, ἐτήκετο. Τὰ ματάκια της ἐβγαζαν φλόγες ἀπὸ τὸν πυρετόν. Ἐπесе εἰς τὸ κρεβάτι. Ἀχ, πῶς τὴν ἐλυποῦμένην τὴν καίμενην τὴν μικροῦλα!

Μιὰ νύκτα, ποῦ πῆγα νὰ ἰδῶ τί κάμνει, μοῦ ἔπιασε τὸ χεῖρ καὶ μοῦ εἶπε μετὰ φωνὴν ἀσθενῆ, μετὰ φωνὴν σβυμένην:

— Σὰς εὐχαριστῶ που μὰφῆσετε νὰ φύγω... Δυὸ μῆνες τώρα περπατῶ, περπατῶ, περπατῶ... πηγαίνω ἐς τὴν πατρίδα μου.

Τὰ μάτια της δὲν ἐβγαζαν πειὰ φλόγες πυρετοῦ. Ἐνόμιζες ὅτι ἔγινε πλέον καλά. Καὶ ὅμως τὸ τέλος τῆς βραχείας ἐκείνης ζωῆς ἐπλησίαζε. Τὸ ἠσθάνομην. Τὴν ἐσκέπασα καὶ τῆς ἐχάιδευσά τὸ μέτωπον.

— Μὴν ὀμιλῇς, Τατοῦ, τῆς εἶπα. Σοῦ κάμνει κακὸ... Κοιμήσου, κοιμήσου.

Ἀλλ' ἐκείνη ἐξηκολούθησε:

— Εἰσθε καλὸς καὶ σὰς ἀγαπᾷ πολὺ... Ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ ἐφθανα ποτέ... Ἦμουν τόσῳ κουρασμένη. Γιὰ φαντασθῆτε, δυὸ μῆνες τώρα νὰ περπατῶ, νὰ περπατῶ νύχτα-μέρα γιὰ τὴν πατρίδα μου... Χθὲς ὅμως τὴν εἶδα τελοσπάντων

έκει-κάτω... την είδα την πατρίδα μου! Λίγο ακόμη και θα φθάσω. 'Αχ, τι ωραία χώρα που είναι! Τι κατάσπρη, τι μεγάλη, τι φωτεινή! 'Α, τι καλά που θα είμαι εκεί!

— Τατού! Τατού! τής είπα με δάκρυα εις τούς οφθαλμούς. Παύσε πειά! παύσε!

— 'Α, τι ωραία που είναι! 'Ω, νά

την... Τι φως!... έφθασα! έφθ... Το κεφαλάκι της έπεσεν εξαφνα 'ς το προσκεφάλι. 'Ητο νεκρά.

'Ω, την έρημη όρφανή μου, την καλή μου μικρούλα! Πατρίδα της ήτο ο ουρανός, ο Παράδεισος!

[Διασκευασθέν κατά το γαλλικόν του 'Οκταβίου Μιμπώ]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Τους όρους έδε έν σελίδι 198)

Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

ΕΧΙΣ ΚΑΙ ΡΙΝΗ

[Κατά τον μύθον του Αισώπου]

'Οχιά εις έργαστήρι ενός χαλκωμανά, την τρύπα της άθινει και 'λίγη έλεμμοσύνη από τά εργαλεία ή δυστυχής ζητά

Τό κάθε εργαλείο τής δίδει κάτι τι, και τέλος εις τή λίμα με τό συρτό της βήμα ζυγώνει, μή της δώση ό,τι μπορεί κι' αυτή.

Μ' άντι νά δώση, λέγει γελώντας ή σκληρή: —Δέν τώλπιζα, φτωχιά μου, »καλότυχη όχιά μου, »ή φτώχεια νά σε κάνη »τόσο πολύ μωρή,

»'Αθού όλοι γνωρίζουν »έγώ πως συνηθώ, »όπου τό σώμα γέρνω »παντοτεινά νά πέρνω, »έλπίζεις νά σου δώσω »και νά σ' έσπλαχνισθώ ;»

'Ο λόγος του Αισώπου διδάσκει τά παιδιά, ότι και του ανθρώπου που θησαυρίζει χρήμα γίνεται σάν τή λίμα σκληρότατ' ή καρδιά.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

'Αγαπητοί μου,

Διά νά έννοήσω, διά νά αισθανθώ την χαράν και την γαλήνην, ή όποία πλυμυρεί τά στήθη σας τώρα που έτελειώσατε τό σχολικόν έτος με λαμπράς εξετάσεις, πρέπει νά επιστρέψω διά τής φαντασίας εις την παιδικήν μου ήλικίαν.

Ποία χαρά κατελάμβανε κ'έμε τότε, όταν τούς πολυμήνους μαθητικούς μου κόπους έπέστεφεν έν καλόν άποτέλεσμα και, τρόπον τινά ως άμοιήν, είχα ένωπίόν μου όλίγους μήνας διακοπής, ήσυχίας, άναπαύσεως...

'Απολαύσατε την χαράν σας, μικροί μου φίλοι! Είνε σπανία και μεγάλη. Τοιαύτην χαράν, τοιαύτην γαλήνην και ικανοποίησιν τελείαν δέν θα αισθανεσθε συχνά όταν θα μεγαλώσετε. Παρομοίως στιγμές ο βίος των μεγάλων δέν έχει πολλές, πιστεύσατέ με. Είνε βίος διηνεκών φροντίδων και αγώνων και άνησυχιών. Δι' αυτό σας μακαρίζω τόσο που είσθε ακόμη παιδιά...

'Αλλά δέν πρόκειται περί τούτου σήμερον. Πρόκειται περί του πώς θα διέλ-

θητε τās διακοπās σας. Πώς; 'Εν διηνεκεί διασκεδάσει λοιπόν, έν άπολύτφ ραστώνη και άργία;

'Οχι, μικροί μου φίλοι, όχι... Θα κουρασθήτε, θα πλήξετε, θα ήδιάσετε, θα καταστρέψετε την χαράν σας. Τίποτε δέν κουράζει περισσότερο από την άργίαν, τίποτε. Δι' αυτό ένας φιλόσοφος έίπεν ότι ή άλλαγή τής εργασίας άποτελεί την καλλιτέραν άνάπαυσιν και διασκάδασιν.

Μίαν άλλαγήν ήργασίας πρέπει νά παραδεχθήτε και σεις διά τās διακοπās. Είνε ο μόνος τρόπος όχι μόνον διά νά τας χρησιμοποιήσετε, αλλά και διά νά τας απολαύσετε. 'Εκλέξατε μίαν άλλην ήργασίαν, μίαν άλλην ήνασχόλησιν, ήλαφροτέραν, πλέον εύχάριστον, πλέον το υ γ ο υ σ τ ο υ σας, πλέον διασκεδαστικήν. 'Αλλά πάντοτε ήνασχόλησιν χρήσιμον — άναπτύσσουσιν, ένδυναμώνουσιν την ψυχήν ή τό σώμα. Μή έπιτρέψετε ποτέ εις την άργίαν νά περιβάλη, ούτε τό έν ούτε τό άλλο, με την σκωρίαν της. Μόλις έννοήσετε την σκωρίαν αυτήν, θάρχισετε τά χασμήματα τής ανίας και αι ήμέραι σας, αι ήμέραι των διακοπών, πών άλλο θα σας είναι ή εύχάριστοι.

'Υπάρχει ωραιότερα, διασκεδαστικότερα ήνασχόλησις από την άνάγνωσιν; Κατά τό διάστημα του έτους άνεγινώσκετε τά έπιβεβλημένα, έμελετάτε διά νάναπτύξετε τον νούν σας. Τώρα, που δέν σας έπιβλέπει και δέν σας προστάζει ο διδάσκαλος, άναγινώσκετε έλεύθερα ό,τι σας άρέσει διά νά διαπλάσετε την καρδίαν σας. 'Ιδού γενικώς ή διαφορά τής μιās ήργασίας, τής μιās άναγνώσεως από την άλλην: 'Η πρώτη, μελέτη έπίπονος χάριν του νοού' ή δευτέρα, άνάγνωσις διασκεδαστική χάριν τής καρδίας.

Αυτήν πρό πάντων σας συμβουλεύω διά τās διακοπās. Θα κάμετε ό,τι δέν εύκαιρείτε πολύ νά κάμετε κατά την έποχήν των μαθημάτων. Και δι' αυτό θα σας συστήσω έδω, — νομίζω ότι ή περίστασις είναι καταλληλοτάτη, — μερικά βιβλία, ικανά νάποτελέσουν την παιδικήν σας βιβλιοθήκην, την τερπνήν και μορφωτικήν.

Δέν σας λέγω τίποτε περί των παιδιών τόμων τής «Διαπλάσεως». Είξεύρετε έκ πείρας καλλιτέρά μου, ότι δέν υπάρχει εις την γλώσσάν μας καλλιτερον άνάγνωσμα διά την τρυφερήν ήλικίαν. 'Επειτα είναι τόσο ένυθνοί αυτοί, ώστε με όλίγα χρήματα είμπορείτε να καταρτίσετε όλόκληρον βιβλιοθήκην. 'Αλλά δέν είναι μόνον ή «Διαπλάσις» είναι και τά παραρτήματά της: είναι και τά βιβλία τά όποια έξεδόθησαν έκ του Γραφείου της προς χρήσιν των μικρών της αναγνωστών. Τα πλείστα είναι μυθιστορήματα γραμμένα υπό μεγάλων συγγρα-

φών άποκλειστικώς διά παιδιά. 'Ρίψατε έν βλέμμα εις τον έν τή τελευταία σελίδι κατάλογον. Οίονδήποτε βιβλίον εκλέξετε έξ αυτού, νά είσθε βέβαιοι, ότι θα διασκεδάσετε, θα συγκινηθήτε, θα εύχαριστηθήτε εις μέγαν βαθμόν, και συγχρόνως δι' αυτού θα λάβετε τά πολυτιμώτερα ήθικά μαθήματα. 'Α, είναι ωραία βιβλία, τά εκδοθέντα υπό τής «Διαπλάσεως»! 'Εχουν κυκλοφορήσιν εις χιλιάδας αντίτύπων, ώστε και πολλοί από τούς γνωρίμους σας θα τα έχουν άναγνώσιν. 'Ερωτήσατέ τους νάκούσετε τās

ένθουσιώδεις των έντυπώσεως. 'Η «Διάπλάσις» έλαβε πλείστα θερμωτάτα εύχαριστηρίους έπιστολάς από τούς λάβοντας και άναγνώσαντας τοιαύτα βιβλία.

Και είναι άνάγκη νά σας είπω ότι είναι τά μόνα που υπάρχουν εις την γλώσσάν μας διά παιδιά; 'Εκτός του Γραφείου τής «Διαπλάσεως» δέν θα εύρετε βιβλία τόσο ένξια τής παιδικής ψυχής. Τα εκδοθέντα υπό τής «Διαπλάσεως» άποτελούν μετά των τόμων της την μόνην έλληνικήν παιδικήν βιβλιοθήκην. Και είναι αυτή άποτέλεσμα μακράς, έπιμόνου,

συστηματικής, πεφωτισμένης εργασίας. Δι' αυτό είχε και τόσην έπιτυχίαν. Έκτος της αναγνώσεως υπάρχουν διά τας διακοπὰς καὶ πλεῖσται ἄλλαι ἐνασχολήσεις διασκεδαστικά. Ἡθερινὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου εἶνε ἀνεξάντλητος εἰς τοιαύτας. Ἀλλὰ διὰ νὰ εἰμπορῇτε νὰ λέγετε ὅτι ἐχρησιμοποίησατε πράγματι τὰς διακοπὰς σας, πρέπει εἰς τὰς ἐνασχολήσεις αὐτάς ν' ἀφιερώνετε μόνον τὰς ὥρας, αἱ ὁποῖαι σὰς μένουν ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν.

Σὰς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. "Αν θέλετε, ἀναγνώσατε καὶ σήμερον τὴν περὶ Παιδικοῦ Θεάτρου ἐπιστολήν μου εἰς τὸ φύλλον τῆς 4 Μαΐου ἐ.ε. Ἰδοὺ μία εὐκαιρία τῶρα μὲ τὰς διακοπὰς νὰ κάμετε ὅ,τι σὰς ἐύστησα τότε.

Φ.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 190)

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσφορτ, κατὰ τὸ ταξίδιον, τὸ ὁποῖον εἶχον κάμει μετὰ τοῦ Φίλιππου, διέμειναν εἰς μεγάλην ξενοδοχεῖαν, ὥστε τὸ παιδίον εἶχεν ἐξοικειωθῇ ὅπωςδὴποτε μὲ τοὺς τρόπους τοῦ καλοῦ κόσμου. Ἀλλὰ δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὴν ἀφελῆ, τὴν φυσικὴν ἐκείνην εὐγένειαν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ἐμπνεύσει ἡ θεία—Ἀντωνία. Οὕτω, κάθε φοράν ποῦ ὁ ὑπηρετὴς ἐσήκωνε τὸ λεομένονον τοῦ πιάτον καὶ τῷ ἔδιδε καθαρὸν, ὁ Φίλιππος τὸν εὐχαρίστει μὲ ὀλίγας λέξεις καὶ μὲ χάριν κίνημα τῆς κεφαλῆς. Τοῦτο βεβαίως ἦτο ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς αὐστηρᾶς ἐθιμοτυπίας, ἡ ὁποία μᾶς ἐπιβάλλει νὰ δεχώμεθα ἀπαθῶς καὶ ἄνευ εὐχαριστιῶν τὰς ὑπηρεσίας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καθήκον ἔχουν νὰ μᾶς ὑπηρετοῦν. Ἀλλ' ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσφορτ, μὴ ἔχοντες τοιαύτας γελοίας προλήψεις, ἡνυχαριστοῦντο ἀπειναντίας βλέποντες πόσον εἶχε καλὴν τὴν καρδίαν καὶ ἐμψυτον τὴν εὐγένειαν ὁ Φίλιππος τῶν, τὸν ὁποῖον ἡ μετὰ τοῦ καλοῦ κόσμου συναναστροφή δὲν εἶχε μεταβάλλῃ. Ὅσακις τὸν ἐπλησίαζεν ὁ οἰκονόμος τῆς λαίδης Ἐνσφορτ, εὐθυενὴς καὶ ἀλύγιστος ὡς πᾶσαλας, καὶ τῷ παρουσίαζε τὴν πιάτον καὶ τὸ φαγητόν, ἡ ἐγείμει τὸ ποτήριόν του, ὁ Φίλιππος τῷ ἔλεγεν «Εὐχαριστῶ» καὶ τοῦ ἔχαμογλουσεν ὡς ἂν ἦτο παλαιὸς του φίλος.

Καὶ μὲ ὅλην τὴν ξυλλήνην ἀκαμψίαν ὁ οἰκονόμος ἔλεγε καθ' ἑαυτόν: «Τὴν χαριτωμένο παιδάκι! Ἄν ἐτόλμοῦσα θὰ τοῦ ἀνταπέδωκα τὸ γλυκὸ του χαμόγελο.»

Καὶ ὑπηρετοῦσε μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν τὸ παιδίον, καταγοητευμένος ἀπὸ τὸ εὐμορφον ἐκεῖνο προσωπάκι, ἀπὸ τὸ προσηνὲς ἐκεῖνο μεϊδιάμα. Ὁ Φίλιππος εἰς μίαν στιγμὴν ἀπέκτησεν ἕνα φίλον.

Οἱ «πρόστυχοι» αὐτοὶ τρόποι δὲν ἦτο βεβαίως δυνατόν νὰ ῥέσουν εἰς τὴν λαϊκὴν Ἐνσφορτ. Συνέσπασε τὰς εὐγενεῖς τῆς ὁρῆς, ἐνῶ μεϊδιάμα περιφρονητικὸν διέστειλε τὰ χεῖλη τῆς Δεσποινίδος Ἀλβυ. Ὁ Φίλιππος ὑπόπτεισεν ὅτι εἶχε κάμει κάτι τι ἀπρεπές, ἀλλὰ τί ἀκριβῶς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μαντεύσῃ. Ἐκύτταξε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Ἐνσφορτ καὶ ἐκεῖνοι ἐπίσης ἐφαίνοντο στενοχωρημένοι, πρῶτην δὲ φορὰν τὸ παιδίον εἶδεν ἔκφρασιν δυσαρρεσκείας ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς θετῆς του μητρός. Τὶ κακὸν ἔκαμε λοιπόν; Οὕτω ἐσυμπεριφέρετο καθημερινῶς εἰς τὴν τράπεζαν, χωρὶς νὰ τῷ κάμουν ποτὲ τὴν παρμικρὰν παρατήρησιν οὐτὲ ὁ κύριος, οὐτὲ ἡ κυρία Ἐνσφορτ. Ἦτο ὁμως ἀληθὲς ὅτι οὐδέποτε εἶχε παρκαθίσθῃ εἰς γεῖμα μὲ τὸσον αὐστηρὰν ἐθιμοτυπίαν, ὡς τὸ σημερινόν καὶ πολὺ πιθανόν, ἀκουσίως του, νὰ ὑπέπεσεν εἰς μερικὰς παρατυπίας. Ὅχι, οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τόσοις ὑπηρετάς, νὰ πηγαινοέρχωνται μὲ τόσην σπουδῇ, ἐσυλλογίζετο δὲ ὅτι ὁ οἰκονόμος προπάντων θὰ εἶχε κουρασθῇ πολὺ. Διὰ τοῦτο ἔχρησεν πολὺ ὅταν τελεῖσας τὸ γεῖμα καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν.

Ἄμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνθυμήθη τὴν Χιονοῦν καὶ τὰ ἄλλα λευκὰ ποντικᾶκια, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀφήσῃ κατὰμονα ἐκεῖ—ἐπάνω εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἴσως θὰ ἡνυχαριστεῖτο πολὺ ἂν τα ἔδλεπεν ἡ μικρὰ κόρη μὲ τὰ εὐμορφα μαλλιά. Μολοντί ὠμοιάζε τόσῳ μὲ κούκλαν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ ἀναισθητός, ἔλεγεν, ἀπέναντι τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐφυΐας τῶν ἀγαπητῶν του ζωαρίων. Ἀπεφάσισε λοιπόν νὰ εὕρῃ τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ τῆς το προτείνῃ, καὶ πραγματικῶς, ἐνῶ οἱ μεγάλοι ἦσαν ἀπασχολημένοι παρατηροῦντες μερικὰ σχεδιάσματα τοῦ κυρίου Ἐνσφορτ, ὁ Φίλιππος ἐπλησίασε μετὰ θάρρους τὴν Λουκίαν καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν ἤθελε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὰ γυμνάσια τῶν «παιδιῶν τοῦ πάτερ—Ἰωσήφ.»

—Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ παιδιὰ; ἠρώτησεν ἡ Λουκία ἐκπληκτος.

—Ἐπάνω... ἔστην κάμαρά μου... μέσα σ' ἕνα κλουβί.

—Σὲ κλουβί;... τί λέτ' ἐκεῖ; Παιδιά μέσα σὲ κλουβί;

Ὁ Φίλιππος ἤρχισε τὰ γέλια.

—Εἶνε ποντικᾶκια, εἶπε ὠραῖα ἄσπρα ποντικᾶκια.

—Ποντικᾶκια! ἀνέκραξεν ἔντρομος, ἡ Λουκία, ἀνυψοῦσα ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, ὡς ἂν ἤθελε νὰ προφυλά-

χθῇ ἀπὸ τὰ ζωάρια, τὰ ὁποῖα ἐφαντάζετο ἤδη ὅτι τα ἔβλεπε νὰ τρέχουν ἐπὶ τοῦ πατώματος.

—Ποντικᾶκια; εἶπε καὶ ἡ λαίδη Ἐνσφορτ. Ποντικᾶκια; τί λές, ἀγάπη μου; Ποῦ βλέπεις ποντικᾶκια; Ποῖός σε ἐτρόμαξε; Τὸ παυλάκι μου, ἐξηκολούθησε θωπεύουσα τὸ κοράσιον, ἐκατατρόμαξε ἰδέτε τί ὧρὸ ποῦ ἔγινε! Μὰ ντὶ μὰ ζεῖ λ, ἐξηκολούθησεν, ἀποταθῆσα πρὸς τὴν Δεσποινίδα Ἀλβυ, πηγαινέτε σὰς παρακαλῶ νὰ μου φέρετε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸν αἰθέρα. Γρήγορα, σὰς παρακαλῶ, γρήγορα!

—Αὐτός, γιατί, —εἶπεν ἡ μικρὰ λίαν ἐξημμένη, —μου λέγει ὅτι ἔχει ποντικᾶκια ἔς τὴν κάμαρά του. Καὶ θέλει νὰ μού τα φέρῃ. Μὴν τάφήσετε νὰ ἔλθουν ἐδῶ.

—Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ τάφήσω, ἐννοία σου, χρυσό μου, μὴ φοβεῖσαι. Ἐδουάρδε, ἐξηκολούθησε ἀπαταθῆσα πρὸς τὸν υἱὸν τῆς καὶ δεῖξασα τὸν Φίλιππον· πάρ' τον ἀπ' ἐδῶ, μου ἐκατατρόμαξε τὸ κορίτσι· τὰρ' τον ἀπὸ ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ!

—Ναί, νὰί· πάρτε τον ἀπὸ ἐδῶ! ἐφώναξε καὶ τὸ κοράσιον.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσφορτ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια κατὰ τὴν παράδοξον αὐτὴν σκηνήν. Ἐπῆραν ἐν τούτοις τὸν Φίλιππον ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἔσπευσαν νὰναβοῦν εἰς τὰ δωμάτια τῶν. Εἰς ἕκαστον δὲ τῶν γυναικῶν διατὶ τόσον ἀποτόμως τὸν ἐξέβαλον ἐκ αἰθοῦσης.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 48ος

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελ. 196 καὶ 197 8 εἰκόνων

Ἰδοὺ τελοσπάντων προκηρυσσόμενος σήμερον καὶ ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς Σύνθεσιν διηγήματος, τὸν ὁποῖον μὲ τόσην ἀνυπομονήσιν ἐπεριμένατε. Παρατηρήσατε, μικροῦ μου φίλοι, τὰς ἐν ἐλ. 196 καὶ 197 ὁκτὼ εἰκόνας, τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης μετὰ προσοχῆς. Θὰ ἴδῃτε ὅτι χωρὶς λόγια διηγοῦνται ὁλόκληρον ἱστορίαν, μὲ ἀρχήν, μέσσην καὶ τέλος, μὲ τὴν χάριν τῆς καὶ μὲ τὸ ἥθικόν τῆς συμπεράσμα ἀκόμη. Λοιπόν, τὴν ἱστορίαν αὐτὴν σὲς θὰ τὴν διηγήθῃς μὲ λόγια, μὲ ἄλλους λόγους θὰ συνθέσῃς ἐν διηγήματι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁκτὼ αὐτῶν εἰκόνων!

Καιρὸν, τώρα ποῦ εἶνε διακοπᾶι, ἔχετε ἀρκετόν· θέμα σὰς ἔδωσα ὠραιότατον· εὐφυΐα δὲν σας λείπει βέβαια· θέλησιν διὰ νὰ συνθέσῃτε διηγήματι ἐπανειλημμένως ἐδείξατε. Δι' αὐτὰ ὅλα περιμένω μεγάλα πράγματα ἐξ αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἀπὸ τῶν ὁποῖων κανεὶς καὶ καμμία δὲν ἤθελα νὰ λείψῃ ἀπὸ ἀμέλειαν καὶ ὀλιγορίας.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1. Εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμὸν δύναν-

ταὶ νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

2. Τὸ διηγήματι πρέπει νὰ γράφῃ εἰς τὴν συνήθη γλώσσῃ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ νὰ μὴ περιέχῃ πλεόν ἀπὸ 850 λέξεις (ὀλιγοτέρας καὶ, περισσώτερας ὄχι).

3. Οἱ διαγωνισθόμενοι πρέπει νὰ στείλουν τὸ διηγήματι τῶν ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 10ης προσεχούς Αὐγούστου τὸ βραδύτερον. Ὅσα διηγήματα ληφθῶσι μετὰ τὴν 10ην Αὐγούστου δὲν θὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν.

4. Ἀνοθεν τοῦ διηγήματος παρακαλοῦνται οἱ διαγωνισθόμενοι νὰ γράψωσι τὰς λέξεις «Διαγωνισμὸς τεσσαρακοστὸς ὀγδοῦς», κάτωθεν δὲ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῶν, τὴν χρονολογίαν, τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῶν, τὸ ψευδώνυμὸν τῶν (ἂν ἔγωσι καὶ θέλωσι νὰ διαγωνισθῶσιν ὑπὸ ψευδώνυμον) καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν.

5. Τὸ κάλλιστον διηγήματι πάντων θὰ τῷ τῷ πρώτῳ βραβεῖται καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ μὲ τὸ ὄνομα ἡ τοῦ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος αὐτό. Εἰς τὸν βραβευθῆσαν θὰ δωρηθῶσι βιβλία ἀξίας ὀκτὼ δραμῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδοσμένων. Προσῶτε ὁδῶν τοῦ τιμῆς νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν τῶν ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

6. Τὰ μετὰ τὸ πρῶτον σχετικῶς καλλίτερα δύο διηγήματα θὰ τῷ τῷ δευτέρῳ βραβεῖται, θὰ δωρηθῶσι δὲ εἰς ἕκαστον τῶν γραψάντων αὐτὰ βιβλία ἀξίας πέντε δραμῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδοσμένων.

7. Τρία ἄλλα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετὰ τ' ἀνωτέρω, θὰ τῷ τῷ τρίτῳ βραβεῖται. Εἰς ἕκαστον δὲ τῶν γραψάντων αὐτὰ θὰ δωρηθῇ ἑνὲν βιβλίον.

8. Θὰ τῷ τῷ ἐπαινοῦ οἱ σχετικῶς καλλίτερα διηγήματα γράψαντες μετὰ τοὺς ἀνωτέρω.

9. Εὐφύημου μνείας τέλος θὰ τῷ τῷ ὁσὶ κριθῶσιν ἄξιοι αὐτῆς.

Ἡ κρίσις μετὰ τοῦ βραβευθῆσαντος διηγήματος θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ τὸ τελευτήον Σάββατον τοῦ προσεχούς Αὐγούστου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς ἕν Ἐστιατόριον τοῦ Φαλήρου τρώγει πάλιν ὁ Χαλασμὸς Κόσμου μὲ τὸν πατέρα του. —Παιδί, ἔς ἐσένα παρήγγειλα μὴ μπρίζα; ἔρωτᾷ ὁ Χαλασμὸς Κόσμου ἕνα ὑπηρετήν, μὴ διακρινόμενον ἐπὶ προθυμίᾳ.

—Μάλιστα, κύριε... —Ἐδουαδόπουλα πολὺ νὰ σε γνωρίσω... Ἐγέρασε, καίμενε. Ἀγαλὰ ἐπέρασε καὶ τὸ σῶμα καὶ ἀπό τοῦ σῶμα παρήγγειλα τὴν μπρίζα!

(Ἄν τοιαῦτα ὅς τὸ διαψεύσῃ καὶ αὐτὸ ὁ Χαλασμὸς Κόσμου. Τὸ ἤκουσα μὲ τ' αὐτὰ μου!)

Ἐστία ὑπὸ τῆς Μαρτίδας τοῦ Φαλήρου

Ἡ μικρὰ Τιτίκα ἠρωτήθη ὑπὸ φίλης τῆς τιτῆς ἀρέσει περισσώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκίας.

Καὶ ἡ Τιτίκα:

—Μοῦ ἀρέσει τὸ ντουλάπι ποῦ ἔχει μέσα τὰ γλῆκα!

Ἐστία ὑπὸ Ἰσμήνης Χαλαζάκου· Ἀντίου

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἡ Μαρτίδα τοῦ Φαλήρου μοῦ γράφει: «Δὲν πταίω ἂν ἐξ εὐπιστίας ἠδίκησα τὸν Χαλασμὸν Κόσμου. Τὸ ἀνέκδοτον ἐκεῖνο μοι το διηγήθησαν ὡς ἰδικόν του. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐπερίμενα νὰ θυμώσῃ τόσο ἐναντίον μου ὥστε νὰ θέλῃ... νὰ με φάγῃ. Τὸν ἤξευρα διὰ καλὸ καὶ ἔξυπνο παιδί, ἀλλὰ ὄχι ποτὲ δι' ἀνθρωποφάγον!»

Δὲν εἶπα, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, διὰ τὸ προσέχῃς μου φύλλον θὰ εἶνε διπλοῦν, ἀλλ' ὠμίλουν περὶ τοῦ προσεχούς μου διπλοῦ φύλλον, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, θὰ εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ πρῶτα τοῦ Ἰουλίου. Ὅστε περιμένε ἄκομη. Σοῦ εὐχόμαι καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν Ἀθήναι, ὅθεν περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν δημοσιεύονται μόνον εἰς τὰ τελευτήματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, φίλτατε Δ. Ν. Χατζίσκα. Ἄν λάβῃς λοιπὸν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν λύσεων, θὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ ἰδικόν σου.

Βεβαίως, Παγωμένη Ὀκεανὸς, δύνασαι νὰ μοι στέλλῃς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ συγχοῦς λύσεις διὰ τὸν Διαγωνισμὸν. Εὐγενὲς ὅμως καὶ ἱπποτικὸν θὰ εἶνε, εἰς τὸν Διαγωνισμὸν νὰ μὴ σημειώσῃς καὶ τὸν ἰδικόν σου πνευματικὸν ἀσκήσεων τὰς λύσεις.

Ὁ Παγωμένος Ὀκεανὸς συγχαίρει τὸν Χρυσὸν Αἶθρα διὰ τὸν ἔπαινον ποῦ ἔλαθεν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ ἐπιμυθίου, ἀντασπάζεται δὲ τὸν Βῆξενον Πόντον καὶ τὸν Χιονομένον Τυμφορσόν.

Βάρος δὲν θὰ μοι δώσῃς ποτὲ, Δὸν Κιχῶτη, ὅσον συχνὰ καὶ ἂν μοι γράψῃς. Ἐλαβὰ πρῶτον πρῶτον τὸ ἐπιμυθίόν σου, περιμένω δὲ καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸς λαμπράς σου ἐξετάσεις.

Ἡ Μάρθα, Χιονομένη Τυμφορσέ, μοῦ εἶπε νὰ σου γράψω νὰ μὴν ἀνησυγῇ καὶ δὲν θὰ τὴν ξαναπῶ εἰς τὴν Β' Κυριακῇ. Τώρα ὁμως ποῦ δὲν ἔχεις μαθήματα, θέλω πλέον συχνὰς καὶ ἐκτενεῖς ἐπιστολάς.

Ἡ παρατήρησίς σου εἶνε ὀρθή, Μαρτεῖον τῆς Δωδώνης. Πράγματι οὐδεμία γυνὴ ἔγραψεν ἀξίαν λόγου μουσικὴν· οἱ ἄνδρες ἔχουν ἔως τώρα αὐτὸ τὸ προνόμιον, ἐνῶ εἰς τὰς ἄλλας τέχνας, καθὼς καὶ εἰς τὰ γράμματα, ἀνεδείχθησαν καὶ γυναῖκες. Ἀλλὰ μὴ λησμονῇς ὅτι αἱ γυναῖκες ἂν δὲν γράφουν ἐκτελοῦν ὅμως θαυμασίως τὴν μουσικὴν. Ἐπειτα ἡ ἐπιχορήγισις αὐτῆς εἶνε τόσο ἀδύνατον, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν ὁ κ. Φαίδων νὰ μὴ τὴν κατατάξῃ μετὰ τῶν πρώτων εἰς τὰς γυναικεῖας ἐνασχολήσεις. Εἶπεν δὲ ἡ μουσικὴ νομίζει ὅτι ἔγινεν ἐπίτῃς διὰ τὰς γυναῖκας· ἀλλὰ δι' αὐτοῦ κανένα ἄνδρα δὲν ἠθέλησε νὰποκλεισθῇ. Διατὶ λοιπόν καὶ σὺ νὰ μὴ παύσῃς κλειδοκύμβαλον, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐπιδίδῃς τόσον;

Μετὰ τῆς μεγαλητέρας ἡδονῆς ἀνέγνωσα, Φοῖβε Ἀπολλόν, τὴν ζωηροτάτην περιγραφὴν τῆς εἰς Πεντέλῃν ἐκδρομῆς σου. Κ' ἐγὼ ἐπεσκέφθην ἄλλοτε τὴν Πεντέλῃν καὶ εἶδα τὸ σπήλαιον καὶ τὴν ὀπήν καὶ τὸ ἐκκληυσάκι καὶ ὅλα. Δὲν ἐπῆρσε καὶ ὁμοῦ τὴν ἄνωθεν τῆς ὠραίας πύλης ἐπιγραφὴν ποῦ μοι ἀντιγράφεις: «Μαεζὰ φῶθον Θαιοῦ πείσταιος καὶ ἀγάπης πρὸς ἔλθετα.» Νομίζει κανεὶς ὅτι τὴν ἔγραψε κάποιος γραμματικὸς, ἐπιτελούμενος χάριν ἀστειότητος τὸν ἀνορθόγραφον. Ἐμοι, μήπως δὲν εἶνε αὐθεντικὴ;

Ὅχι, Λέων τῆς Ἀφρικῆς, δὲν θὰ ἐπεδοκίμαζαν ἐν τοιούτῳ κινήματι. Μὲ μπάτσους δὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς νὰπαντᾷ, ὅσον καὶ ἂν τον πνίγουν οἱ λόγοι τοῦ ἄλλου. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς εἶχες τὴν ἀξίωσιν παρὰ τοῦ κ. Φαίδωνος νὰπαντήσῃ κατὰ τὸν βγάνασον αὐτὸν τρόπον εἰς τὴν Ἰουλίαν, ἀφ' οὗ εἰμαι βεβαία δι' οὐτε καὶ σὺ θὰ το ἔκαμνες ποτὲ... Τὸ λέγεις μόνον διὰ νὰ δείξῃς τὴν ἀγανάκτησίν σου.

Ὁ Λέων τῆς Ἀφρικῆς στέλλει χαίρετας

εἰς τὸν Δημήτριον Ἀγγ. Κολιαλέτην, τὸν ὁποῖον λέγει γνωρίζε πολὺ καλὰ, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν τον γνωρίζε.

Ἡ Ποιητρια Σαπφώ, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι, μοῦ γράφει ὅτι ἡ φίλη μου Ὀραία Ἐρκυρα (τῆς ὁποίας κατ' ὀφθαλμὸν νὰ εὕρῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα, χωρὶς νὰ τῆς το εἶπῃ καλεῖς!) ἀπῆλθεν ἐξ Αἰτίας εἰς τὰς ἐξετάσεις. Εὐγε.

Σοῦ ἔστειλα, Ὀρφεῦ τὸς τόμους ποῦ μοι ἐξήγησες. Θὰ εἶπω δὲ εἰς τὴν Φλογορᾶν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου διὰ τὴν ἀσπάζεσαι, διὰ τὴν παρακαλεῖς νὰ σε συγχωρήσῃ ποῦ δὲν ἡδυνήθης νὰ ὑπάγῃς νὰ τὴν ἀποχαριτεῖς, ὅταν ἔφυγες, καὶ διὰ πιστεύεις ταχέως νὰ τὴν ἐπανίδῃς.

Σοῦ ἔστειλα, Ἦσυχον Ἀεράκι, τὸ φύλλον ποῦ μοι ἐξήγησες. Πρόσεξε νὰ μὴ προδίδῃς τὰ μυστικά, τὰ ὁποῖα ἔτυχε νὰ γνωρίζῃς.

Ὁ Τίχ-Τάκ ἀσπάζεται τὸν Ἀκάματον Ποδηλάτην, ἀλλὰ, λέγει, δὲν του ἀνακοινῶναι τὸνομά του, πρὶν μάθῃ παρ' αὐτοῦ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του καὶ τὸ ἀρχικὸν τοῦ ἐπωνύμου του.

Ὁ Βῆξενος Πόντος ἀσπάζεται τὸν Χρυσὸν Αἶθρα, εὐχεταὶ δὲ εἰς τὸν Παγωμένον Ὀκεανὸν καὶ εἰς τὸν Χιονομένον Τυμφορσόν νὰ προβιβασθῶν μὲ ἀρίστα. Ἀμήν!

Ἡ Λύρα τοῦ Ἀρίονος, ἡ ὁποία εὖρε ὠραιότατον τὸ ποιηματάκι «Ἡ Νηκοκυρτοῦλα» διαμυρτῶνται ζωηρῶς κατ' ἐκείνων αἱ ὁποῖαι χαλοῦντ' ἰδίᾳ ζεῖν ὑποδήματα τὸν μῆνα (ἀκούς ἐκεῖ!) καὶ λέγει ὅτι οἱ ἀγῶνες δὲν εἶνε διὰ κοράσια. Μία γνώμη καὶ αὕτη.

Ἡ Κερκυραϊκὴ Μελίσσα—τῆς ὁποίας ἔχω λάβῃ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν Β' Κυριακῇ,—συγχαίρει τὴν Ἀττικὴν Νύκτα καὶ ἀνυπομονεῖ νὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα τῆς. Ἐγέλασε δὲ πολὺ μὲ τὴν ξενομανίαν τῆς Ζουλῆς, ἡ ὁποία λέγει, «δὲν θὰ ἔχῃ διόλου μυ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

Βιβλία διὰ Οικογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς « Διαπλάσεως » καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα P-J-Stahl, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 21 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἀδετον δρ. 3,50

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ

Χρυσόδ. δρ. 3,75
Ἀδετον δρ. 1,75
Διήγημα διδακτικὸν μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Μετάφρασις:
Σοφίας Δήμου

ΟΙΚΙΣΚΟΣ

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ

Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου. Ἀδετον δρ 1,50

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Μυθιστόρημα ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ André Laurie. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἀδετον δρ. 3,50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου
Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 χαριέστατα παιδικὰ πνεύματα δυνάμενα νὰ φαιδρύνωσι καὶ τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφὴν.—Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία μαζί δρ. 2,50.—Ἀδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτ. 50.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Gennevraye χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἀδετον δρ. 3,50.

Ἀλεξάνδρου
Κατακουζηνῶ

Η ΜΟΥΣΑ

Τόμος περιέχων 150 ποιήματα παιδαγωγικά, κατάλληλα πρὸς ἀπαγγελίαν.

Τιμᾶται:
Ἀδετον δρ. 1,50

Ο ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ

Θεατικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς καρδίας μυθιστόρημα. Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 24 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἀδετον δρ. 3,50.

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΑΙΤΑΝ ΖΕΡΑΗ

Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Μετάφρασις Σοφίας Δήμου. Ἀδετον δρ. 1,50

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Βιβλίον νεώτατον Γρηγορίου Ξενοπούλου
Συλλογὴ πρωτοτύπων καὶ ἀνεκδότων μονολόγων, διαλόγων καὶ δραμάτων, δι' ἑορτῶν Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν. Περιέχει πέντε μονολόγους, ἕξ διαλόγους καὶ τρία δράματα. Τιμᾶται φρ. 2.

Βιβλίον νεώτατον
Γρηγορίου Ξενοπούλου

Λιμνίου Εἰμαρμένου
(Ἀριστοτ. Π. Κουρτίδου)

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μικρὰ σκηνὰ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς.
Σ ε ι ρ Ἀ π ρ ὶ η, περιέχουσα 13 διαλόγους.....δρ. 1,20
Σ ε ι ρ Ἀ ε υ τ ῆ ρ α, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους δρ. 1,20.

Η ΝΙΝΑ

Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 19 εἰκόνων. Χρυσόδ. δρ. 5.—Ἀδετον δρ. 3,50

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ἤτοι ὁδηγία περὶ τοῦ εὐγενῶς καὶ εὐπρεπῶς φέρεσθαι κατὰ τὰς διαφόρους κοινωνικὰς σχέσεις, συνταχθὲν ὑπὸ Σοφίας Δήμου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρίστων εὐρωπαϊκῶν συγγραμμάτων.— Μέρους Α'. λεπτ. 60.

Ο ΦΩΤΗΣ

Ἐπικολυρικὸν ποίημα ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτίδου. Τιμᾶται λεπτ. 50.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς « Διαπλάσεως » ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς :

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,40 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς « Διαπλάσεως » : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 13ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς « Διαπλάσεως » : 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Παραγγεῖλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς συστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως » Ὁδὸς Ἀνίλου 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνας εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ὧν ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον) ἐκτός τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς διδακτικὰ καὶ ἐπαγωγότατα ἠθικὰ μυθιστορήματα:

Εἰς τοὺς τομοὺς τῆς ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθαμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάτιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεφεῖς Διακοπαὶ ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυμνοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μου ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἀδρόδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς τομοὺς τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894) : — α'.) Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλλα. — β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννῆ Σωππάρ. — γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης.
Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895) : — α'.) Ἐν Οἰκογενείᾳ — β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'.) Μαύρη καὶ Ἀσπρος.